

Estils

Paolo Bettinardi, director del col·lectiu Cracking Art; Elena Foguet, directora de la Value Retail a Espanya, i Kicco, artista i fundador del Cracking Art. LA ROCA VILLAGE

Animals gegants fets de plàstic que formen la instal·lació artística creada pel col·lectiu de Cracking Art, que acull La Roca Village. LA ROCA VILLAGE

Art de plàstic però sostenible

La Roca Village acull una instal·lació artística impulsada pels creadors del moviment Cracking Art

LAURA SAULA
BARCELONA

Una quarantena de conills, cargols, orenetes i granotes s'han escampat pels carrers de La Roca Village. Si els busqueu, els reconeixereu per la seva dimensió i els seus colors estridents: des del fúcia fins al groc més llampanant. Però no us preocupeu, són inofensius i es deixen tocar mentre campen lliures per aquest espai. Es tracta de la primera invasió d'animals de plàstic que es produeix al nostre país, una acció creada pels artistes del Cracking Art, un moviment artístic provinent d'Itàlia. Nascut el 1993, aquest grup d'artistes ja ha fet amb èxit més de quatre-centes invasions d'escultures d'animals de gran format per tot el món. Les ha fet en ciutats com Sydney, Nova York, Xangai i París. Ara els podem veure, fins al 31 de maig, entre els comerços de La Roca Village.

El fet que els animals estiguin elaborats amb plàstic no és casual,

ni tampoc ho és el nom del moviment. *Cracking* és com s'anomena el procés a què se sotmet el petroli perquè pugui ser utilitzat com a base per a altres materials, com ara el plàstic. Però encara que les seves creacions estiguin fetes de plàstic, ells argumenten que es tracta d'una forma d'art sostenible, ja que sempre reutilitzen el mateix material per a les noves escultures. D'aquesta manera, amb cada nova exhibició volen reivindicar el seu compromís social i mediambiental.

Material reutilitzat

Si hi ha una paraula que agrada als creadors del Cracking Art és *invasió*. "El plàstic envaeix tota la nostra vida", explica Kicco, un dels artistes fundadors del moviment. "Sempre s'ha dit que el plàstic envaeix i destrueix el nostre planeta, per això nosaltres creem les figures de plàstic i, una vegada ens hem divertit i n'hem disfrutat, les destruïm i en creem de noves amb el mateix material", afegeix l'artista. Per la seva banda, Paolo Bettinardi, director executiu d'aquest col·lectiu de creadors, opina que el plàstic pot ser el

Definició
'Cracking' és el procés a què se sotmet el petroli per poder-ne fer plàstic

Gira
La instal·lació artística ha viatjat a Sydney, Nova York, Xangai i París

nostre pitjor enemic però també el nostre millor amic. "Es pot utilitzar de manera positiva per donar plaer i alegria a la gent", afirma Bettinardi. "Com si es tractés d'un procés de reencarnació, quan acabem una exposició destruïm les figures per crear-ne de noves. D'aquesta manera, una granota pot passar a convertir-

se, per exemple, en un conill", explica. Tot plegat, una manera de reivindicar l'ús del plàstic de manera sostenible.

Escultures amb ànima

Encara que disposin d'una dotzena d'animals diferents, a l'exhibició que acaben d'inaugurar a La Roca Village només n'hi ha quatre: la granota, l'oreneta, el conill i el cargol. "Són animals presents en aquest territori i volíem que se sentissin com a casa", comenta Kicco. I és que cada obra d'art –en aquest cas cada animal–, és un vehicle de significats i missatges específics. Per exemple, el cargol, amb la seva baba regeneradora, vol inspirar un estil de vida millor i més equilibrat. L'oreneta representa el viatge i la trobada entre la natura i l'ésser humà. D'altra banda, el conill és el màxim representant de molts contes tradicionals. A més, tant pot viure en una casa com lliure al camp.

Finalment, la granota és un amfibi al qual no li agraden les aigües estancades, sinó que prefereix sacsejar-les i fer-les més dinàmiques i positives. "Ens agrada que els nostres animals estiguin sempre a l'ai-

Impuls al disseny emergent

L'acollida de l'exhibició del moviment Cracking Art és la primera iniciativa que ha dut a terme el Barcelona Designers Collective by La Roca Village a escala internacional. Aquesta plataforma, que treballa juntament amb el Foment de les Arts i el Disseny (FAD), té com a objectiu donar suport al disseny emergent, innovador, sostenible i amb vocació professional. Al llarg de l'any té previst fer altres iniciatives artístiques per mostrar el talent creatiu en l'àmbit mundial.

Gent

TEXT:
JOAN CALLARISSA

re lliure”, diu Kicco, que ha sigut l’encarregat d’assegurar-se que l’espai de l’exhibició fos adequat per a les bestioles. I és que per a ell els animals de plàstic que creen entre els artistes del col·lectiu estan vius. “Fins i tot els parla”, explica rient Bettinardi. A la butxaca de la seva moderna americana blau marí Kicco hi porta un petit cocodril groc, com si es tractés d’una mascota. “Em sento trist quan toca matar els animals, però després penso que en sortiran de nous, i que és com un cicle natural de reencarnació”, afegeix l’artista, que creu que per crear alguna cosa nova abans se n’ha de destruir una altra.

Més enllà de les escultures de plàstic, per a Bettinardi la instal·lació artística té sentit quan aconseguix transmetre un sentiment, una emoció i, sobretot, una alegria a tothom qui la toca i la veu. De fet, explica que el moviment Cracking Art va néixer amb un ideal molt clar i concís: canviar les regles de l’art. “L’obra d’art només pren vida quan s’hi interactua. Si l’art no es comparteix, es queda en res”, afegeix. Per això anima a tothom a fer-s’hi fotos, saltar sobre les figures, tocar-les o, simplement, estimar-les. Un objectiu no gaire difícil de complir, ja que la simple presència dels animals als carrers de La Roca Village és suficient per atraure una allau de passejants que frisen per fer-s’hi una *selfie*. “El *hashtag* de l’exposició és tot un èxit”, s’enorgulleix Bettinardi.

Moda i art

L’arribada del Cracking Art al nostre país ha sigut una iniciativa del Barcelona Designers Collective by La Roca Village, una plataforma que neix amb l’objectiu de crear experiències vinculades al talent, la creativitat i la innovació. “Volem que els visitants se sorprenguin alegrement, perquè el positivisme i les emocions ens reconforten com a persones”, comentava dimarts Elena Foguet, directora de la Value Retail a Espanya, durant la inauguració de l’exhibició. Segons els artistes de Cracking Art, les seves escultures també pretenen potenciar un diàleg constant entre la moda i les diferents disciplines creatives. “Els límits entre aquestes disciplines han desaparegut, s’han tornat multidireccionals i connectades entre si”, coincideixen Bettinardi i Kicco. —

Aparador de Sombrereria Mil, ubicada al carrer Fontanella des del 1917.

Sombrereria Mil, 100 anys de modes (i de guerres)

100 anys donen per molt i si a sobre ets al número 20 del carrer Fontanella de Barcelona, encara donen per més. Aquest és el cas de la **Sombrereria Mil**, que aquest 2017 ha celebrat un segle de vida en aquesta ubicació, tot i que l’empresa data de quan la família de l’actual propietària va obrir un taller al carrer Hospital l’any 1812. El 1856, aquell establiment va deixar de ser un taller per convertir-se en botiga.

Des de llavors, les cinc generacions que han viscut a Fontanella les han vist de tots colors. Tal com explicava ahir a l’ARA l’actual propietària del negoci, **Núria Arnau (01)**, “han sigut cent anys de molta guerra per poder tirar endavant: hem viscut la Guerra Civil, la Segona Guerra Mundial, el *sinsombrerismo*, la crisi, els problemes amb els lloguers”. Entre bancs importants que ella entén com “una batalla contínua lliurada amb molt de gust”, perquè l’ofici li grada “moltíssim”.

I és potser amb l’afany de lluita que parla Arnau –que confessa que “voldria ser més

dissenyadora i menys *jefa*” – que tots els seus avantpassats s’han anat adaptant als canvis. Primer només fabricaven per a home, als 50 van introduir barrets femenins, als 60 van viure el fervor de les boines femenines, als 70, el dels barrets de palla que usaven els *hippies*, l’auge de les gorres dels anys 80 i, actualment, el valor que estan donant els joves a tot tipus de barrets. En part, explica, “gràcies a sèries com *Breaking bad*, que ha posat de moda el *pork pie*”, i també “a l’arribada del Bread and Butter a Barcelona”.

Preguntada per com visualitza els pròxims cent anys, Arnau ho té tot clar tret de la ubicació, “pel tema dels lloguers”. Veu la barreteria amb els seus fills, “que també estimen l’ofici”, i “més artesà, dissenyant a cada client el que busca”. “I, si pot ser, davant seu”, imagina. Sobre vendre per internet, diu que ja ho fa i que té previst fer-ho encara més. És una llàstima que a la xarxa s’esfumin l’assessorament i el criteri d’uns empleats que s’estimen tant l’ofici com la seva família. —

José Márquez y González de Gregorio i la seva germana Pilar, nets del difunt. VÍCTOR LÓPEZ / EFE

Exhumen les restes del marit de la Duquessa Roja

El jutge va ordenar ahir al cementiri de Quintana Redonda, a Sòria, exhumar el cos de **Leoncio González de Gregorio**, marit de la coneguda Duquessa Roja, per fer-li unes proves d’ADN que aclareixin si és el pare de **Rosario Bermudo**, filla d’una serventa de casa seva. Un net del finat, **José Márquez y González de Gregorio**, va declarar a l’agència Efe que a la família l’exhumació li sembla injusta perquè els dos fills del difunt, mort el 2008, “es van oferir a fer-se una anàlisi de sang per evitar desenterrar l’avi”. A més, va intentar restar credibilitat al cas assegurant que el seu avi “era menor d’edat” quan hauria mantingut relacions amb la mare de la demandant.

L’advocat de Rosario Bermudo, per la seva banda, explicava des del cementiri –on van anar tots– que, si les proves confirmessin la filiació, s’obriria un segon procediment per repartir l’herència. “Si la declaren filla, tindria dret a la cinquena part de la tercera part de l’herència”, va precisar. Aquest percentatge podria suposar aproximadament uns dos milions d’euros. L’advocat ha recordat que les relacions del finat ara exhumat es van produir abans que aquest es casés amb la difunta duquessa de Medina Sidonia, **Luisa Isabel Álvarez de Toledo**, el 1955. —

Tom Cruise, enamorat de la princesa Margarida de ‘The Crown’

A **Tom Cruise** li ha costat trobar una nova il·lusió. Cinc anys després de divorciar-se de **Katie Holmes**, no hi ha hagut cap gran nom en la seva vida amorosa. Tot i això, *In Touch Weekly* assegura que l’estrella de Hollywood s’ha enamorat ara de l’actriu **Vanessa Kirby**, coneguda pel seu treball a la sèrie *The Crown*, on fa de princesa Margarida, la germana de la reina Elisabet II. “Està sorprès pel seu encant i per la seva energia. Vol convertir-la en la pròxima senyora

Cruise”, hauria explicat una font a un diari britànic. I és que a hores d’ara, no són pocs els mitjans del país d’ella que parlen de la relació en un to seriós. De fet, el *Daily Mail* apunta que ell, de 54 anys, té al cap que sigui la seva pròxima esposa. A l’actriu, a qui no se li coneix parella des del 2013, li ha arribat la fama amb la citada sèrie de Netflix tot i que ja havia aparegut en importants produccions abans al costat d’actors com **Mila Kunis** o **Channing Tatum**. —

